

Arrest

nr. 195 208 van 20 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DE CORTE loco advocaat G. KLAPWIJK en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Tadzjiek te zijn en een praktiserende, soennitische moslim te zijn.

U werd geboren in Kabul, Afghanistan op 22 september 1993. Uw vader overleed op natuurlijke wijze toen u nog erg jong was. Drie maanden na het behalen van uw middelbare diploma in 1392, vond u via een vriend van uw schoonbroer N. W. (...) een job als ober bij The Baron te Kabul. U werkte zes maanden als gewone ober en maakte vervolgens promotie tot hoofdober. Uw takenpakket bestond uit het opdienen van eten aan buitenlanders in het restaurant en in de coffeeshop. U voorzag geen

diensten aan buitenstaanders. U werkte nooit buiten The Baron en de mensen in uw wijk wisten niet dat u daar werkte.

Op 31 asad 1394 (22 augustus 2015) werd een zelfmoordaanslag gepleegd op een auto van Dyncorp waarbij hun general manager Richard Macevoy en twee andere werknemers om het leven kwamen. Deze aanslag werd niet opgeëist. Twee tot drie dagen na de aanslag ontving de general manager van The Baron een dreigbrief van de taliban. In deze brief werden alle medewerkers van The Baron met de dood bedreigd. De general manager van The Baron liet vervolgens niemand toe The Baron te verlaten. U bracht de volgende maand in The Baron door. Enkele collega's vertrokken gewoon.

Na een maand was u moe en besloot u naar huis te gaan. Tien dagen later ontving u voor het eerst een dreigtelefoon. Een man die zich voorstelde als een lid van de taliban vroeg u om voor de taliban te werken. De taliban wilden dat u informatie zou doorspelen aan hen. Indien u niet op hun eis in zou gaan, zou u gedood worden. Na dit eerste telefoontje keerde u niet meer terug naar uw werk.

Gedurende vijftien dagen ontving u dag en nacht telefoon van deze man. Na vijftien telefoontjes contacteerde u de politie. De autoriteiten konden u echter niet helpen gezien het feit dat de beller een privénummer gebruikte. In totaal ontving u dertig telefoontjes. Uiteindelijk brak u uw simkaart en kon u zo niet meer telefonisch bereikt worden.

Vijftien tot twintig dagen na het op de hoogte brengen van de politie, besloot u het land te verlaten. U verliet Afghanistan tussen 1 en 15 november 2015. U reisde van Kabul via Nimruz naar Iran. Vervolgens reisde u via Turkije, Griekenland en Macedonië tot u op 7 januari 2016 op het Belgische grondgebied aankwam. Op 14 januari 2016 diende u een asielaanvraag in.

Toen u een week aangekomen was in België, bracht uw moeder u op de hoogte van het feit dat ook uw broer A. S. (...) Afghanistan verlaten had. Hij ontvluchtte Afghanistan omwille van een eventuele toekomstige bedreiging en zijn studies. Uw broer zit momenteel in een asielprocedure in Duitsland en wacht zijn gehoor af.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een taskara (+vertaling), een certificaat van Dyncorp, een certificaat van Dreshak Hotel Services, drie foto's van een opleiding, uw werkbadge bij The Baron, uw middelbare diploma, 12 foto's genomen op uw werk, 6 foto's die u van het internet downloadde, een visitekaartje van The Baron en een verzendingsdocument voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd bent een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest gedood te worden door de taliban omdat u niet inging op hun eis om voor hen te werken en informatie door te spelen. Uw verklaringen hieromtrent waren niet onderling consistent, zijn tegenstrijdig aan de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en worden door onaannemelijkheden gekenmerkt.

Ten eerste moet worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de informatie over rekrutering door de taliban waarover het CGVS beschikt. Het EASO rapport hieromtrent, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier, stelt dat de taliban in 2012 geconfronteerd werden met een tekort aan strijders. Momenteel staan de taliban echter minder onder druk. In gebieden waarin de taliban sterk staan, hebben ze voldoende vrijwilligers. In andere gebieden kan de nood aan extra manschappen misschien groter zijn, maar zelfs dan is het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. U kon niet aannemelijk maken dat gedwongen rekrutering in uw geval wel plaats had. De waarachtigheid van uw persoonlijke ervaring met de taliban wordt door de hieronder uiteengezette tegenstrijdigheden immers op pertinente wijze ondermijnd.

Ten tweede stelt het CGVS dus vast dat uw verklaringen op het CGVS niet in overeenstemming zijn met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u bij DVZ dat u 'verschillende malen telefonisch bedreigd [werd] door verschillende personen' (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat het steeds dezelfde persoon was die u opbelde (CGVS, p. 30). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar verklaarde slechts dat u zich het eerste interview niet herinnerde en u geen kopie meekreeg van uw verklaringen (CGVS, p. 32).

Daarnaast verklaarde u bij DVZ dat u verteld werd dat u 'niet meer naar [uw] werk mocht keren' (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter herhaaldelijk dat de taliban wou dat u voor hen zou werken (CGVS, p. 29, p. 30) en dat u hen informatie moest geven, anders zou u gedood worden (CGVS, p. 24). Het zou onmogelijk voor u geweest zijn om gegevens door te spelen aan de taliban over auto's en passagiers die The Baron verlieten, indien zij tegelijkertijd hadden gewild dat u niet naar uw werk mocht terugkeren. Als verklaring voor deze contradictie zei u dat u meer wou vertellen maar de tolk u tegenhield. Ook poneerde u dat uw verklaring dat ze u vertelden te stoppen met werken voor The Baron inhield dat de taliban bedoelden dat u voor hun belangen moest werken (CGVS, p. 33). U werd erop gewezen dat 'niet terugkeren' onmogelijk gelijk kan gesteld worden aan het bedrijf niet meer helpen. Hierbij moet worden opgemerkt dat u bij DVZ ook verklaarde dat het feit dat u niet meer

naar uw werk mocht gaan, zwaar voor u was want u kon niet leven als u zonder werk zou vallen (Vragenlijst CGVS, vraag 5), hetgeen de stelling van het CGVS verder onderbouwt. U verklaarde vervolgens dat u denkt dit niet te hebben verklaard en u geen kopie ontving van het interview (CGVS, p. 33). Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen is echter geen afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid. Bovendien kreeg u de kans om bij de aanvang van het interview opmerkingen te geven over uw eerste interview. U greep die dan ook aan om een datum te corrigeren maar verklaarde eveneens dat er zich tijdens het eerste interview geen andere problemen hadden voorgedaan (CGVS, p. 3).

Ten derde moet worden genoteerd dat het merkwaardig is dat u in uw oorspronkelijke verklaringen bij DVZ verklaarde te vrezen 'vermoord te worden door onbekenden' (Vragenlijst CGVS, vraag 4). Gedurende uw gehele interview identificeert u echter de taliban als uw actor van vervolging. U werd hierop gewezen maar verklaarde te hebben gezegd dat u de taliban vreest. Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring is niet afdoende. U wierp ook op dat er misschien een probleem was met de vertaling (CGVS, p. 33). Zoals hierboven reeds gesteld, gaf u bij de start van het gehoor niet aan dat er zich dergelijke problemen hadden voorgedaan en kon u bijgevolg niet hardmaken dat er zich effectief een probleem met de vertaling zou hebben voorgedaan.

Ten vierde stelt het CGVS een aantal onaannemelijkheden vast die een negatief effect hebben op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het is merkwaardig dat het u gedurende een maand niet toegestaan was naar huis te gaan. Vervolgens zou u dan na een maand toch zelf besloten hebben The Baron te verlaten, wetende dat u een groot risico nam (CGVS, p. 26 en p. 27).

Daarnaast is het opmerkelijk dat u informatie had moeten doorspelen aan de taliban over wie in welke auto The Baron verliet (CGVS, p. 24) maar verklaarde zelf niet te weten of voertuigen het kamp verlieten, 'zoals een normale ober' (CGVS, p. 27).

Voorts bleef u anderhalve maand thuis voor u Afghanistan verliet (CGVS, p. 28). Na tien dagen ontving u een eerste telefoon, waarop u besloot niet meer terug naar uw werk te gaan. Hoewel u hoofdobor was, nam u geen ontslag en werd u evenmin gecontacteerd door uw baas om te vragen waarom u gedurende een maand niet kwam opdagen voor uw werk (p. 31). In uitzonderlijke omstandigheden was u dan wel 11 dagen verlof toegestaan (CGVS, p. 17), maar dit verantwoordt nog steeds deze periode niet.

Tenslotte kunnen bij de door u opgegeven redenen van vertrek van uw broer vraagtekens geplaatst worden. Aanvankelijk verklaarde u dat na uw vertrek, hij het volgende doel was (CGVS, p. 11); dat hij bang was dat hij benaderd zou worden (CGVS, p. 24). U verklaarde hierna echter dat hij nooit rechtstreeks bedreigd werd en naar Europa kwam voor zijn studies (CGVS, p. 31) en hij toekomstige bedreigingen wou vermijden (CGVS, p. 32). Zijn vrees is echter te hypothetisch om in aanmerking te worden genomen, en kan bijgevolg ook uw eigen vrees geen kracht bijzetten.

Bovenvermelde opmerkingen hebben tot gevolg dat het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De documenten die u ter staving van uw asielrelaas voorlegde, kunnen deze beslissing niet omvormen. Documenten vermogen immers niet een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen, maar hebben slechts een ondersteunende werking. Uw taskara, uw middelbare diploma en het verzendingsdocument zijn slechts een indicatie van uw identiteit.

De certificaten van Dyncorp en Dreshak, Foto A, B en C, de werkbadge van The Baron, de foto's in The Baron en de twee foto's van uw opleiding, en het visitekaartje zijn een indicatie van uw beroepsactiviteiten, die door het CGVS niet betwist worden. De foto's in de documenten 9 tot 12 zijn foto's die u van het internet plukte, en tonen eveneens slechts aan dat u werkzaam was binnen deze context. Ze tonen geen persoonlijke betrokkenheid bij de door u aangehaalde aanslag aan.

U kon echter reeds om bovenvermelde redenen niet aannemelijk maken dat u omwille van uw professionele activiteiten reeds vervolgingsfeiten onderging of rechtstreeks met vervolging werd bedreigd. U verklaarde dat indien u niet meer zou werken, u nog steeds van betekenis zou zijn voor de taliban omwille van uw werk (CGVS, p. 32). U had echter een laag profiel op uw werkplek. Daarnaast had u bij de uitoefening van uw job lage zichtbaarheid, daar u alleen opdiende voor buitenlanders en er geen externen bij u in het restaurant of de coffeeshop kwamen. Ook was uw werkgever niet gekend in uw leefomgeving (CGVS, p. 18, 22, 28). U wist niet hoe de taliban aan uw telefoonnummer geraakt zou zijn (CGVS, p. 32). U kent de persoon niet die u trachtte te recrutereren (CGVS, p. 29). U kon om de hierboven vermelde redenen de stelling dat u in de toekomst omwille van uw job door de taliban gevisieerd zou worden, niet aannemelijk maken.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt zodat u ter zake de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kunnen worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan

krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b en c en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijke aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij betoogt dat uit de lezing van het EASO-rapport blijkt dat de rekrutering vanwege de taliban lang niet altijd gepaard gaat met het aanwenden van geweld, wijst de Raad er evenwel op dat door verwerende partij nergens het omgekeerde wordt gesteld, integendeel geeft verwerende partij zelf aan dat de taliban waar ze sterk staan op tal van vrijwilligers kan rekenen en in de gebieden waar er nood is aan manschappen er bij rekrutering zelden of nooit gebruik wordt gemaakt van geweld of druk. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij door de taliban wel onder druk zou zijn gezet, hetgeen wordt bevestigd door het volstrekt ongeloofwaardig asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.4.1. Betreffende de vastgestelde tegenstijdige verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal werpt verzoekende partij tegen dat zij door slaapgebrek de nacht voordien moe was tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij zich dan ook bewust van het feit dat zij zich op bepaalde punten had vergist en derhalve stelde bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal bepaalde verklaringen gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken te moeten aanpassen, dat in de zin "*Ik werd verschillende malen telefonisch bedreigd door verschillende personen.*" het woord "*verschillende*" één keer teveel werd genoteerd en dat het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken haar niet werd voorgelezen.

2.2.4.2. Vooreerst kan door de Raad niet worden ingezien hoe enige vorm van moeheid verzoekende partij zou hebben verhinderd een correct antwoord te geven op de vraag wat vreest u bij terugkeer naar uw land van herkomst – verzoekende partij beperkt haar antwoord tot: *“Ik vrees vermoord te worden door onbekenden.”* – en op correcte wijze in haar eigen woorden een kort overzicht te geven van haar asielmotieven waarbij moet worden opgemerkt dat deze uiteenzetting niet door enige vraagstelling van de interviewer werd onderbroken (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst DVZ). Dat de vermoedheid zou blijken uit het feit dat verzoekende partij zich dan ook bewust was van het feit dat zij zich op bepaalde punten had vergist en derhalve bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal bepaalde verklaringen gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken diende aan te passen, kan al evenmin door de Raad worden gevolgd. Immers corrigeert verzoekende partij bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal enkel een datum, de bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermelde 13^e van de zesde maand van het jaar 1394 hoorde de 31^e te zijn, en stelt zij verder uitdrukkelijk dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken geen problemen waren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien blijkt uit het gegeven dat verzoekende partij de op de Dienst Vreemdelingenzaken medegedeelde datum wenste te corrigeren dat zij in kennis was van de inhoud van het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook de bemerking van verzoekende partij dat er foutief op de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn genoteerd dat zij door meerdere personen telefonisch werd bedreigd daar in de zin *“Ik werd verschillende malen telefonisch bedreigd door verschillende personen.”* het woord *“verschillende”* één keer teveel werd weergegeven, kan niet door de Raad worden aangenomen. Vooreerst is ook het woord *“personen”* in het meervoud gesteld en gaat de navolgende zin die betrekking heeft op deze personen verder met de woorden: *“Ze zeiden me dat...”* (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Verder wijst de Raad erop dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert in haar verzoekschrift – het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Dari werd voorgelezen en zij het vervolgens voor akkoord heeft ondertekend.

Desbetreffende motieven van verwerende partij die doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij de vastgestelde tegenspraak tussen het van de taliban niet meer terug mogen naar haar werk enerzijds en anderzijds het op haar werk moeten informatie verzamelen voor de taliban tracht te verklaren door te stellen dat indien zij betrapt zou worden op haar werk als spion voor de taliban zij onmiddellijk haar werk zou verliezen, oordeelt de Raad dat deze verschoningsgrond kant nog wal raakt. Dat verzoekende partij haar werk zou verliezen bij betrapting doet niet de minste afbreuk aan haar uitdrukkelijke verklaring bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar belagers van haar eisten dat ze niet meer naar haar werk mocht terugkeren (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Ook hier blijft de door verwerende partij vastgestelde tegenspraak onverminderd overeind.

2.2.6. Aangaande de tegenspraak tussen haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij vreest vermoord te worden door *“onbekenden”*, daar waar zij het op het Commissariaat-generaal ontegensprekelijk heeft over de taliban, oppert verzoekende partij dat zij in het jaar dat verliep tussen beide gehoren heeft kunnen nadenken over de juiste identiteit van haar belagers en hiertoe nog niet in staat was bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dergelijk betoog van verzoekende partij is absoluut onaanvaardbaar daar dit flagrant in strijd is met haar verweer tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bij confrontatie met de tegenspraak, meer in het bijzonder stelde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal dat zij ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had te vrezen voor de taliban eraan toevoegende: *“Misschien was er een probleem met de vertaling.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 33).

2.2.7. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent na een maand lang verblijven op het werk toch het risico te nemen om naar huis te gaan oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij opmerkt dat het UNHCR rapport waarop verwerende partij zich baseert dateert van 19 april 2016 en zij het van belang acht dat recente informatieve rapporten en inlichtingen worden aangewend, wijst de Raad er evenwel op dat het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 door verwerende partij enkel in rekening wordt genomen teneinde aan te geven dat ondanks de toenames van het geweld anno 2015 er regionale verschillen bestaan in de veiligheid in Afghanistan, dat door het UNHCR niet wordt geadviseerd om aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden, dat het verzoek om internationale bescherming op eigen merites moet worden beoordeeld en dat een aantal in de bestreden beslissing opgesomde objectieve elementen moeten worden in ogenschouw genomen voor personen afkomstig van "*conflict affected areas*". De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat er niet langer regionale verschillen zijn in de veiligheid in Afghanistan en dat het UNHCR inmiddels zou hebben geadviseerd toch aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Verder bemerkt de Raad dat verwerende partij zich voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Kabul, vanwaar verzoekende partij afkomstig is, steunt op het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van november 2016 (administratief dossier, stuk 14, deel 2).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zoals blijkt uit het voormeld EASO-rapport) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn.

Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT